



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem V. K. 276, X V. K.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
Třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016, č. j. KUZZL-25506/2016, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Vsetín (dále jen „MěÚ“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. MUVS 5860/2015/OSA/Vr/23 byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy tím, že jako fyzická osoba předjížděl vozidlo v případech, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemní komunikaci zakázáno. Skutek byl vymezen tak, že žalobce dne 11. 5. 2015 v 6:10 hodin v obci Karolinka, na silnici č. II/487, v místě Na Ingstavu ve

směru jízdy od Velkých Karlovic, při řízení motorového vozidla BMW, RZ X předjížděl motorové osobní vozidlo TOYOTA, RZ X na přechodu pro chodce, který se nachází v místech před křižovatkou silnice č. II/487, ulice Úzká a ulice Na Ingstavu, a je označen vodorovnou dopravní značku V 7 „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“. MěÚ uložil žalobci za popsany přestupek pokutu ve výši 5 000 Kč, a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil rozhodnutí MěÚ tak, že do popisu skutku veverku rozhodnutí doplnil, že se žalobce dopustil popsaného chování z nedbalosti. V zbytku rozhodnutí MěÚ potvrdil.
3. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí MěÚ. Podstatou žalobních bodů je zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav, a dále výskyt procesních vad, jakož i nedostatků rozhodnutí. Soud shrnuje žalobní body takto:

A) Vady při dokazování a hodnocení důkazů

a) *Nebyly odstraněny pochybnosti o nestrannosti vyslechnutých policistů*

- rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný s námitkou nedůvěryhodnosti vyslechnutých policistů z důvodu jejich finanční zainteresovanosti na výsledku řízení řádně nevypořádal (jsou hodnoceni za každý pravomocně zjištěný přestupek), a dále není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že správní orgány I. stupně policistům výsledek řízení iniciovaného jimi podaným oznámením přestupku nesdělují;
- policisté mají volný přístup do informačních systémů, tudíž výsledek řízení zjistí;
- policisté jsou motivováni oznámené falešné přestupky ve správním řízení tzv. „podržet“ svou výpověď, neboť v opačném případě by se vystavili kárnému postihu za falešná obvinění;
- žalovaný se dopustil procesní vady, když v této souvislosti neprovedl žalobcem navrhovaný výslech služebně nadřízeného zasahujících policistů.

b) *Nebyly odstraněny pochybnosti o místě spáchání přestupku*

- svědkyni Š. nepředjížděl na přechodu pro chodce na křižovatce ulic Vsetínská a Úzká, ale na křižovatce Vsetínská a Nová, kde žádný přechod pro chodce není, přičemž proti jeho tvrzení stojí toliko výpovědi policistů, jejichž věrohodnost byla zpochybněna;
- výpověď svědkyně Š. byla nejasná, svědkyně nepotvrdila předjíždění na místě uvedeném v rozhodnutí, neboť si umístěním přechodu pro chodce na dané křižovatce nebyla jistá, z jejího vyjádření plynou pochybnosti o tom, zda dané místo znala natolik, aby byla z předložené mapy s to rozpoznat, že se jedná o místo, kde byla skutečně přejížděna, umístění přechodu pro chodce potvrdila až při odpovědi na sugestivní otázku, rovněž zakreslení v mapě je výsledkem sugesce, stěží by svědkyně zakreslila vozidla na mapě vedle sebe na přechodu, když uvedla, že neví, zda k předjíždění došlo přímo na přechodu. Výpověď svědkyně, jakož i mapa, do které zakreslovala situaci, jsou tak nezákonně získané důkazy. Žalovaný se s námitkou sugestivního předložení mapy řádně nevypořádal a rovněž nedůvodně odmítl provést opakovaný výslech této svědkyně;

- v řízení o přestupku se neuplatní zásada koncentrace žalovaný dle § 82 odst. 4 správního řádu, přesto žalovaný odmítl skutkovou verzi žalobce (že si skutek policisté vymysleli a ve skutečnosti došlo k přejíždění na jiné křižovatce) a hodnotil ji jako nevěrohodnou pouze s odkazem na její uvedení až v podaném odvolání. Obviněný má právo vyjádřit se v kterékoli fázi řízení, žalobce nadto nebyl předvolán k účastnické výpovědi, ačkoli se tento důkaz nabízel;
- žalovaný nepřipustně využil tzv. reprodukovanou výpověď svědka O., tj. úřední záznam zasahujícího policisty o tom, co mu na místě žalobce sdělil.

c) Rozpory ve výpovědích svědků

- rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou, že zatímco svědkyně Š. uvedla, že policisté zastavovali všechna vozidla v koloně, policisté uvedli, že zastavili pouze vozidlo svědkyně Š.;
- účelem lživého tvrzení policistů o stavění pouze svědkyně Š. bylo neznevěrohodnit jejich tvrzení, že přesně viděli, které vozidlo žalobce předjel na přechodu pro chodce tím, že se (jak vypověděla svědkyně Š.) postupně ptali každého řidiče, zda je žalobce předjel na přechodu pro chodce;
- nelze souhlasit s žalovaným, že byl počet zastavených řidičů irelevantní, neboť pokud by se prokázalo, že bylo zastaveno více řidičů, byli by policisté usvědčeni ze lži, a dále by se nabídlo další dokazování ohledně toho, kde došlo k předjíždění;
- v odvolání navržený výsledek řízení dalších předjetých vozidel byl nezákonně opomenutým důkazem, neboť by tito mohli vypovědět o tom, na úrovni které křižovatky začal žalobce předjíždět.

d) Pochybnosti o nepřetržitém vizuálním kontaktu

- žalovaný zřetelně neporozuměl odvolací námitce zpochybňující tvrzení policistů, že měli vozidlo žalobce stále na dohled, když poukázal na skutečnost, že s ohledem na počet předjížděných vozidel a rychlost celé kolony mohlo dojít k záměně vozidel. Žalobce toliko zpochybňoval věrohodnost výpovědi policistů, na základě nichž byl žalobce usvědčen ze spáchání přestupku, netvrdil, že došlo k záměně vozidel. Žalovaný se tudíž s námitkou řádně nevypořádal.

e) Nevedení společného řízení

- žalovaný se nelogicky vypořádal s požadavkem žalobce spojit řízení o předmětném přestupku s řízením o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti (50 km/h), neboť považoval-li žalovaný výpověď svědkyně za věrohodnou, měla být rovněž dostatečným podkladem k zahájení řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, neboť svědkyně uvedla, že sama jela rychlostí 60 km/h.

B) Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně

- žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou, jelikož změnil výrok rozhodnutí MěÚ přidáním údaje o formě zavinění „z nedbalosti“, aniž svůj postup přezkoumatelně zdůvodnil, neboť nezmnínil, podle jakých ustanovení při změně postupoval. Postupoval-li dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nebyla naplněna negativní podmínka tohoto ustanovení, neboť žalobci byla změnou výroku žalovaným způsobena újma z důvodu

ztráty možnosti se odvolat. Nepřezkoumatelnost dále spočívá v absenci uvedení konkrétní formy zavinění.

C) Utajený důkaz

- v řízení došlo k závažnému porušení práva na obhajobu, když žalobce nebyl seznámen s přímým důkazem daného přestupku – videozáznamem – který není ani součástí spisu.

D) Zavinění

- rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť žalobci nebyla prokázána konkrétní forma zavinění a správní orgány se konkrétní formou zavinění nezabývaly ani v odůvodnění rozhodnutí, čímž znemožnily žalobci argumentovat a porušily zásadu zákonnosti. Žalobce odmítá, že by věděl, že předjížděl na přechodu. Z rozhodnutí není seznatelné, že by byla žalobci přičtena toliko nejmírnější forma zavinění (nevědomá nedbalost), což jej může poškodit v budoucnu u soukromých subjektů (pojišťoven při sjednávání pojištění, či u zaměstnavatelů při rozhodování, zda mu svěřit služební vozidlo), jakož i v případě možné změny právní úpravy bodového systému, pokud by v budoucnu zákonodárce rozhodl, že se body za přestupky spáchané v nevědomé nedbalosti zaznamenávat nebudou;
- zavinění musí krýt všechny znaky skutkové podstaty, nestačí proto, bude-li prokázáno, že pachatel měl vědět, že na přechodu pro chodce se nesmí předjíždět (což žalobce nerozporuje), ale musí být též prokázáno, zda pachatel věděl, že se v daném místě přechod pro chodce nachází, případně, že to vědět měl a mohl. MěÚ se však zachováním nezbytné míry opatrnosti žalobcem nezabýval, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

E) Neuvedení bodového postihu ve výroku

- ve výroku rozhodnutí MěÚ nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích (Výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též druh a výměru sankce), neboť záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek.

F) Zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu

- zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť může být pachateli přestupku zakázána pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. Za údajný přestupek mohl být proto žalobci udělen zákaz činnosti pouze co do řízení motorových vozidel skupiny B, nikoli všech motorových vozidel.

G) Materiální stránka přestupku

- úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku jsou nedostatečné, nezohledňující okolnosti daného případu.

H) Vada výroku

- popis místa přestupku obsahuje dva rozporující si údaje. Žalobci není zřejmé, zda měl při páčání přestupku jet po silnici č. II/487, nebo po ulici Na Ingstavu, přičemž pouze na jedné z těchto pozemních komunikací se nachází přechod pro chodce. Z výroku tak nevyplývá skutečnost rozhodující pro právní kvalifikaci údajného přestupku, tj. zda v místě přestupku skutečně byl přechod pro chodce.

I) Neprovedení dokazování

- obsahem správního spisu jsou toliko protokoly o výpovědích svědků, avšak neexistuje žádný protokol, z něž by se podávalo, že na ústním jednání byly prováděny i další důkazy.

4. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl, že změnu výroku rozhodnutí MěÚ dostatečně odůvodnil odkazem na novelu § 77 zákona o přestupcích, přičemž uvedení formy, nikoli i druhu zavinění, postačuje. Již z rozhodnutí MěÚ bylo zřejmé, že je žalobci přičítána nedbalostní forma zavinění, tudíž se v odvolání mohl bránit. Absence výslovného uvedení formy zavinění v odůvodnění rozhodnutí MěÚ je sice vadou, avšak na zákonnost rozhodnutí nemá vliv, neboť se ohledem na uložené sankce (v minimální výměře) se nijak neprojevila ve vnějším světě. Nelze tedy uvažovat o tom, že by MěÚ přičítal žalobci k tíži závažnější formu zavinění. Dále uvedl, že z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by mělo být bodové hodnocení součástí výroku rozhodnutí o přestupku. Materiální stránka přestupku nabývá významu toliko v případě skutkových podstat obsahujících neurčité právní pojmy, což není posuzovaný případ. V případech jasných skutkových podstat se zvažování existence materiální stránky přestupku omezuje na existenci výjimečných okolností, které by skutek formálně odpovídající vymezené skutkové podstatě dekriminalizovaly, což není posuzovaný případ. Dále žalovaný uvedl, že činnost, kterou žalobce prováděl, byla řízením motorového vozidla, nikoli řízení konkrétní skupiny vozidel. Námitky věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů byly v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádány. Žalobcem nastíněnou představu policistů lustrujících zpětně evidenční karty řidičů, jejichž přestupky oznámili, aby mohli být odměněni, označil žalovaný za absurdní. Žalovaný v rozhodnutí popsal svou praxi a praxe správních orgánů, vůči nimž vykonává dozorovou a kontrolní činnost je mu známa. Výpovědi policistů nezavdaly pochybnosti k dalšímu prověřování a žalobcem předkládané dehonestující útržky informací z internetových článků a diskusí nejsou s to tyto pochybnosti vzbudit. Dále uvedl, že neprovedení všech navržených důkazů bylo řádně zdůvodněno, nejedná se tedy o opomenuté důkazy. Dále zdůraznil, že svědkyně Š. si byla jistá tím, že k předjíždění došlo v místě křižovatky, kde se nachází přechod pro chodce, a o její způsoblosti vnímat a popsat okolnosti nebyl důvod pochybovat. Vizuální kontakt policistů s vozidlem žalobce situace na místě umožňovala, tudíž z toliko hypotetického důvodu (údajně možné, nikoli tvrzené záměny vozidel) nemohl správní orgán bezdůvodně výpověď policistů zpochybnit. Z čl. 44 spis vyplývá, že MěÚ dokazování prováděl, přičemž zmínka videozáznamu je zjevným překlepem. Místo páchání přestupku je jednoznačné (silnice č. II/487), místo Na Ingstavu je místním zpřesňujícím údajem, výrok rozhodnutí MěÚ je v tomto jednoznačný. Žalobu označil žalovaný nikoli za obranu vůči alespoň subjektivně pocítovaným zásahům správních orgánů vůči subjektivním veřejným právům žalobce, nýbrž za slovní ekvilibristiku založenou na selektivním vytrhávání jednotlivostí z kontextu, zveličování některých nevýznamných skutečností a naopak bagatelizování skutečností významných.
5. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž zdůraznil, že ignoroval-li správní orgán povinnost zjistit konkrétní formu zavinění, je rozhodnutí nezákonné, neboť je povinností správního orgánu zabývat se zákonem v celém rozsahu, nikoli jen do takové hloubky, do jaké se správnímu orgánu chce. Z výše uložené sankce nelze na správním orgánem dovozený druh zavinění usuzovat, neboť sankci na spodní hranici lze uložit i v případě přímého úmyslu. Dále znovu brojil proti šíři uloženého zákazu činnosti s tím, že pro zákaz řízení motocyklu, kamionu či traktoru žalobci není důvod, neboť se při řízení těchto vozidel žádného protiprávního jednání neopustil. Dále žalobce namítal, že

argumentace žalovaného, již označuje jeho tvrzení o motivaci policistů k vypovídání proti žalobci za absurdní, je účelová a založená na tvrzeních, která nemají oporu v dokazování. Podstatné je to, že tvrzení žalobce o motivaci policistů nebylo v řízení vyvráceno, ačkoli bylo podepřeno konkrétními argumenty (čárkový systém, rozpory ve výpovědích, neexistence objektivního důkazu), a dále že bylo nezákonně odmítnuto další dokazování ve prospěch žalobce. V řízení proto zůstala o věrohodnosti policistů minimálně pochybnost a s ohledem na zásadu in dubio pro reo nemohl správní orgán odmítnout další dokazování jen proto, že neuvěřil tvrzením žalobce. Dále opětovně zdůraznil nejednoznačnost výpovědi svědkyně Š., sugestivně jí předloženou mapu a nutnost jejího opětovného výslechu za uvedených okolností. Ačkoli žalovaný tvrdí, že neaplikoval zásad koncentrace řízení, způsob, jakým se vypořádal s tvrzeními žalobce, svědčí o opaku, neboť usuzoval na jejich účelovost a nevěrohodnost pouze na základě toho, že byla žalobcem učiněna až v odvolání. Žalobce byl nucen kvůli pasivitě zmocněnce tohoto změnit. Podání, v němž žalobce svá tvrzení o skutkovém stavu uplatnil, které bylo žalovaným obsahově posouzeno jako odvolání, bylo označeno jako vyjádření ze spisu, neboť nový zmocněnec nevěděl, že již bylo ve věci vydáno rozhodnutí. Zesměšňování jeho tvrzení žalovaným v něm vyvolává pochybnosti o podjatosti úřední osoby. Dále uvedl, že nevěří tomu, že by zmínka o videozáznamu byla uvedena pouze omylem, nejedná se zjevně o chybu v psaní, bylo tak rozhodováno na základě utajeného důkazu. Místo spáchání přestupku nebylo uvedeno jednoznačně, neboť neexistuje žádné pravidlo určující, že v případě křížení tří pozemních komunikací jede přestupce po té, která se ve výčtu uvádí jako první. Dále žalobce požádal, aby soud apeloval na žalovaného, aby se tento zdržel dehonestujících výroků, z nichž je patrná antipatie žalovaného k zástupcům žalobce.

6. Při jednání soudu žalobce upustil od námitky absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se v mezidobí vyvinula, avšak rozhodnutí dle jeho názoru s ohledem na neuvedení formy zavinění ani v odůvodnění trpí nepřezkoumatelností. Dále žalobce namítl prekluzi s ohledem na délku soudního řízení. Žalovaný učinil nesporným tvrzení žalobce o přístupu policistů do registru vozidel, a tím i k evidenční kartě řidiče, proto žalobce upustil od v žalobě učiněného důkazního návrhu vyjádřením Policie ČR, Obvodního oddělení Karolinka k této skutečnosti.
7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017–38 uvedl, že *rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011–72. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který*

přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. Krajský soud proto s ohledem na uvedené v předcházejícím odstavci nebude reagovat na každou větu v obsáhlé žalobě uvedenou, nýbrž se vyjádří k podstatě vznesených námitek. Nadto krajský soud uvádí, že právní zástupce žalobce se na zastupování v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů ve věci přestupků dlouhodobě specializuje, katalog jím vznášených námitek se často v žalobách opakuje v různých kombinačních obměnách, proto odpověď na jím uplatněné námitky v této žalobě bylo možné nalézt v pestré paletě soudních rozhodnutí.
10. Úvodem k námitkám vůči zjišťování skutkového stavu krajský soud uvádí, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 s. ř., Tato zásada dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru.

Pochybnosti o nestrannosti vyslechnutých policistů

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl od zahájení řízení o přestupku pasivní, k přestupku se nevyjádřil, osobně se neúčastnil výslechu svědků a k celé věci se vyjádřil teprve podáním ze dne 23. 11. 2015, které bylo poté obsahově vyhodnoceno jako odvolání (a žalobce tuto skutečnost k výzvě MěÚ potvrdil – dále jen „odvolání“). Toto podání učinil teprve poté, co byli jako svědci vyslechnuti policisté a řidička předjížděného vozidla. Žalobce v podání popsal svou skutkovou verzi. Namítl, že policisté lživě uvedli, že k předjíždění vozidel žalobcem došlo na křižovatce ulic Vsetínská a Úzká, ačkoli ve skutečnosti žalobce předjížděl vozidla na křižovatce ulice Vsetínská s ulicí Novou, kde se žádný přechod pro chodce nenachází.
12. Žalobce dovodil motivaci policistů vypovídat nepravdivě ze skutečnosti, že jsou policisté údajně finančně ohodnoceni za každý „objasněný“ případ, tudíž mají zájem na výsledku řízení.
13. Žalovaný se námitkou žalobce vůči tvrzené zaujatosti policistů podrobně zabýval. Uvedl, že MěÚ správně porovnal výpovědi svědků navzájem a porovnal je také s ostatními

důkazy, zejména s výpovědí svědkyně Š.. Dospěl k závěru, že policisté se ve výpovědích shodli ve všech okolnostech podstatných pro odpovědnost žalobce za popsany přestupek, jejich výpovědi jsou konzistentní, ve vzájemném souladu a tvoří logický a ucelený celek. Naopak neshledal sebemenší náznak toho, že by si snad policisté měli celou událost vymyslet. S ohledem na velmi krátkou vzdálenost, ze které jednání žalobce sledovali, rovněž žalovaný označil za vysoce nepravděpodobné, že by se oba policisté ve svém pozorování mýlili. Tvrzení obviněného, že policisté mají důvod vypovídat lživě, neboť jsou „finančně ohodnocováni“ v závislosti na tom, kolik je vydáno pravomocných rozhodnutí správního orgánu o vině za jimi zjištěný přestupek, označil žalovaný za iracionální. Podotkl přitom, že ani on, ani MěÚ neseznamují Policii ČR s tím, jaké meritorní rozhodnutí bylo vydáno v řízení iniciované jejich oznámením přestupku. Tvrzení žalobce proto označil za ničím nepodložené spekulace, které nezavdávají důvod k pochybnostem o věrohodnosti policistů, a proto odmítl provádět žalobcem navržený výslech nadřízeného policistů.

14. Dále žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že verzi žalobce neuvěřil také proto, že si tuto zcela zásadní skutečnost žalobce poněkud nelogicky ponechal pro sebe a poprvé ji uplatnil až v podaném odvolání. Ztotožnil se se závěrem Nejvyššího správního soudu, že přirozenou reakcí každého člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned na místě kontroly policistům uvést všechny podstatné okolnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavili. Ze svědecké výpovědi svědka O., který s obviněným při silniční kontrole jednal, však vyplývá, že žalobce v průběhu kontroly nenamítal, že by se přestupku spouštějícího v předjíždění na přechodu pro chodce nedopustil. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že měl žalobce příležitost tuto zásadní skutečnost sdělit správnímu orgánu i při ústních jednáních, kde mohl svědky, mj. i ohledně místa předjíždění a dalších „lživých“ informací, konfrontovat, avšak jí nevyužil. Žalobce se však poprvé ve věci vyjádřil až v podaném odvolání, tj. po více jak pěti měsících od zahájení přestupkového řízení, a až poté, co byly provedeny všechny svědecké výpovědi. I tato skutečnost dle žalovaného svědčí o nevěrohodnosti verze obviněného.
15. Krajský soud hodnotí vypořádání této odvolací námitky žalovaným jako logické a přesvědčivé. Ani krajský soud sám nedospěl k závěru, že by jakákoli okolnost svědčila závěru, že by policisté měli na věci nějaký jiný zájem než přímý výkon služby.
16. Nejvyšší správní soud již v minulosti zaujal názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. nedání znamení o změně směru jízdy, postačuje důkaz výpovědi policistů jako jediný usvědčující důkaz (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Do této kategorie nepochybně patří i porušení zákazu předjíždět na přechodu pro chodce.
17. V případě výpovědi policistů Nejvyšší správní soud ustáleně vychází z názoru (z poslední doby lze poukázat např. na rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42), že *policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě*

obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“

18. K obdobné námitce předpokladu lživých výpovědí policistů finančně motivovaných k usvědčování osob z přestupků uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016–27: *„Stěžovateli lze přisvědčit, že ani policisté nejsou vždy a v každém případě zárukou zákonnosti a že i v jejich řadách lze narazit na osoby, které nemusí vypovídat pravdivě a mohou se dopouštět křivého obvinění z přestupku. Nejedná se však o masový jev, který by zpochybnil v obecné rovině věrohodnost výpovědi všech policistů, nejsou-li dány další okolnosti, které nasvědčují tomu, že v posuzovaném případě může být jednání policisty vedeno nepoctivými pohnutkami. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je totiž třeba uvážit, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověřeni nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (i kdyby si tím vylepšoval osobní statistiky, znamená to pro něj nepřiliš populární „papírování“ navíc nad čas strávený vlastní kontrolní činností) zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (peněžité sankci, ale třeba i zákazu řízení), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Uvedené skutečnosti všechny hovoří pro principiálně vyšší hodnověrnost svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. Stěžovatelem namítaná možnost nezákonného jednání policistů se však projevuje, a to povinností důkladného prověření jejich výpovědi jak v kontrastu s jinými dostupnými důkazními prostředky, tak z hlediska její logičnosti a bezrozpornosti.“*
19. Jak již Nejvyšší správní soud poznamenal v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016–34, takový přístup je přitom souladný i se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. *Je respektována skutečnost, že řidší výskyt excesů na straně policistů ještě nemůže vyloučit, že právě k takovému excessu došlo i v posuzovaném případě, a právě proto v těchto případech klade důraz na prověření výpovědi policisty, přičemž závěr o její věrohodnosti nemůže být založen jen na tom, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi. V případě vzniku pochybností o pravdivosti výpovědi pak vyžaduje zrušení napadeného rozhodnutí (resp. zastavení přestupkového řízení) v souladu se zásadou in dubio pro reo (tak učinil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016–27).*
20. Krajský soud se s citovanými judikaturními závěry ztotožňuje. V posuzované věci žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost svědčících policistů, nevyšly najevo. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo je jeho řidičem. Ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním či šikanózním jednání policistů, nebyl tedy zjištěn jiný motiv jednání policistů, než prostý výkon služby. Výpovědi policistů sice nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodli v tom, že žalobce započal předjíždění kolony vozidel

bezprostředně před přechodem pro chodce a přímo na přechodu pro chodce předjížděl vozidlo svědkyně Š.

21. Námitka finanční zainteresovanosti policistů na usvědčování pachatelů přestupků je dle závěru krajského soudu spekulativní a nepodložená a žalovaný neměl důvod spekulace žalobce prověřovat dalším dokazováním, když kromě tvrzení samotného žalobce nesvědčil jeho verzi žádný důkaz, stejně jako nevyvstala žádná skutečnost, jež by vzbuzovala reálné pochybnosti o křivém svědectví policistů. Žalovaný se tudíž nedopustil procesní vady, když v této souvislosti neprovedl žalobcem navrhovaný výslech služebně nadřízeného zasahujících policistů.
22. Pro úplnost krajský soud uvádí, že i kdyby bylo prokázáno, že policisté předmětného obvodního oddělení byli v posuzované době odměňováni za oznámení přestupků, které se následně podaří ve správním řízení objasnit a jejich pachatele potrestat, nemohlo by toto zjištění bez dalšího vést k závěru, že právě v posuzované věci policisté pro vidinu finanční odměny křivě vypovídali v řízení před správním orgánem. Představa, že by křivou výpověď byli ochotni podat oba současně hlídku vykonávající policisté, nikoli např. pouze jeden z nich, se jeví jako absurdní.
23. Rovněž se nelze nepodívat, že žalobce nevyužil možnosti konfrontovat svědky s vlastní skutkovou verzí a klást jim při výslechu otázky.

Pochybnosti o místě spáchání přestupku

24. Pochybnosti o místě spáchání přestupku v řízení nevyvstaly. Žalobce v žalobě dovozuje existenci pochybností o skutečném místě spáchání přestupku z toho, že proti jeho skutkové verzi stojí „pouze“ výpovědi policistů, jejichž věrohodnost byla zpochybněna. Krajský soud však výše vyložil, že výpověď policistů zpochybněna nebyla, proto je východisko úvah žalobce nesprávné.
25. Hodnocením výpovědi svědkyně Š. se žalovaný podrobně zabýval na str. 4 a 7 napadeného rozhodnutí. Pro stručnost krajský soud na úvahy žalovaného v těchto pasážích napadeného rozhodnutí odkazuje. Žalobce dezinterpretuje výpověď svědkyně a mylně dovozuje, že si svědkyně umístěním přechodu pro chodce na dané křižovatce nebyla jistá. Svědkyně si však existencí přechodu pro chodce v místě spáchání přestupku jistá byla, toliko nebyla schopna dosvědčit, zda k předjížděcímu manévru došlo přímo v místě, kde se přechod pro chodce nacházel. Otázky kladené úřední osobou při výslechu nelze za sugestivní označit, úředník neformuloval otázky tak, že by v nich výslovně či skrytě vkládal odpovědi. Stejně tak nelze nahlížet na předložení mapy k zakreslení postavení vozidel jako na sugesci. Z projevu svědkyně nevyvstal důvod dovozovat, že je svědkyně v omylu o tom, kam (na kterou křižovatku) situaci zakresluje.
26. Z výše citované argumentace žalovaného zřetelně vyplývá, že žalovaný neodmítl skutkovou verzi žalobce pouze s odkazem na její uvedení až v podaném odvolání, nýbrž zejména proto, že měl již za spolehlivě prokázaný skutkový stav výpověďmi policistů a svědkyně Š., a dále proto, že se výtky vůči věrohodnosti policistů ukázaly jako zcela liché.
27. Tzv. reprodukovanou výpověď svědka O., tj. jeho výpověď o tom, že žalobce při samotné silniční kontrole spáchání přestupku nepopíral, využil žalovaný pouze k podpoření závěru o účelovosti jeho tvrzení, která poprvé uplatnil až v odvolání.

Rozpory ve výpovědích svědků

28. Dále žalovaný zastává názor, že věrohodnost výpovědí policistů vyvrací rozpor mezi obsahem výpovědí těchto policistů a svědkyně Š..
29. K tomu krajský soud uvádí, že pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech.
30. Jelikož rozpor ve výpovědích svědků namítal žalobce již v podaném odvolání, vypořádal se s ní již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, a to takto: „Obviněný dále uvádí, že spatřuje rozpor mezi svědeckými výpověďmi policistů a svědkyně Š. také v tom, že tato uvedla, že policisté zastavovali všechna vozidla v koloně, zatímco policisté uvedli, že zastavili vozidlo svědkyně Š.. K tomu odvolací orgán podotýká, že zde rozpor nespatřuje, neboť policisté nebyli přímo dotazováni na to, kolik vozidel z dané kolony zastavili, pouze spontánně bez dotazů správního orgánu či zmocněnce obviněného vypověděli, že jimi byla kromě obviněného zastavena také řidička posledního z vozidel, které obviněný na přechodu pro chodce předjížděl, a to pro účely poskytnutí svědecké výpovědi. Odvolací orgán a ani provedené svědecké výpovědi zasahujících policistů tak nevylučují to, co uvedla svědkyně, tedy že byla zastavena všechna vozidla v koloně, kterou obviněný předjížděl, kdy toto se odvolacímu orgánu dokonce jeví jako pravděpodobnější a rozumnější, pokud chtěli mít policisté absolutní jistotu, že jim řidič posledního z vozidel neprojde bez zastavení a identifikace. Na tomto postupu tak odvolací orgán rozhodně neshledává nic závadného a skutečnost, kolik řidičů z dané kolony policisté zastavili, považuje z hlediska odpovědnosti obviněného za spáchaný přestupek za irrelevantní. Závěry, které obviněný z této skutečnosti dovozuje, jsou pro odvolací orgán skutečně absurdní. Jak již bylo naznačeno, počet zastavených řidičů považuje odvolací orgán při posuzování věrohodnosti policistů za zcela nepodstatný. Tento „nedostatek“, resp. spíše mezera ve výpovědích zasahujících policistů, pak rozhodně nemůže ovlivnit věrohodnost jejich výpovědi. Na tomto místě pro úplnost odvolací orgán znovu připomíná, že pokud počet zastavených řidičů, jejichž poznávací značky si údajně obviněný měl dokonce poznačit, pro něj byl tak zásadní skutečností, nic mu, resp. jeho zmocněnci, nebránilo se na tuto skutečnost policistů přímo dotázat při ústním jednání, k čemuž ovšem nedošlo. K tomu odvolací orgán podotýká, že nevidí žádný důvod k předvolání dalších řidičů, jejichž registrační značky si měl obviněný údajně poznačit, neboť z provedených důkazů vyplývá, že jako poslední v dané koloně vozidel jela svědkyně Š., která ve shodě s policisty uvedla, že to byla právě ona, kterou obviněný v blízkosti přechodu pro chodce předjížděl. Logicky tak obviněný nemohl v místech, kde se nachází přechod pro chodce, předjíždět řidiče jiného vozidla, jejichž SPZ si poznačil, jejich výpověď by tak byla nadbytečná. Odvolací orgán nebude tyto osoby vyslýchat ani z toho důvodu, aby bylo postaveno najisto, kteří řidiči z dané kolony vozidel byli následně zastaveni policisty, neboť jak již bylo uvedeno, tato skutečnost je pro odpovědnost obviněného irrelevantní.“
31. Žalovaný zcela dostal své povinnosti se přezkoumatelně vypořádat se vznesenou námitkou. Jeho závěry jsou racionální a odpovídající zachycenému obsahu výpovědi svědků. Krajský soud hodnotí žalobcem zdůrazňovaný rozpor za toliko zdánlivý, neboť policisté při výslechu neuváděli, zda a kolik vozidel z kolony stavěli. Zaměřili se pouze na skutečnosti významné pro posouzení přestupku, tj. na podání svědectví o tom, co na vlastní oči viděli, a dále na označení osoby, kterou na místě ztotožnili jako svědka přestupku, tj. řidičku vozidla, které žalobce na přechodu předjel. Pouze na tyto skutečnosti také byli správním orgánem tázáni. Žalobce svého práva klást svědkům m dotazy nevyužil.
32. Žalovaný rovněž nepochybil, když pro nadbytečnost odmítl vést další dokazování, a to prověřováním registračních značek vozidel, která si měl žalobce zapsat, zjišťováním, které osoby v inkriminovaný den tato vozidla řídily a případně je předvolat k podání

výpovědi. Žalovaný totiž správně dospěl k závěru, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen, tj. že již byly opatřeny takové důkazy, které samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybnostem.

Pochybnosti o nepřetržitém vizuálním kontaktu

33. Krajský soud zjistil, že v odvolání žalobce tvrdil, že je vyloučeno, aby policisté ze své tvrzené pozice, tj. na výjezdu z ul. Úzká, viděli do vzdálenosti zhruba 20 m na ulici Vsetínskou ve směru Velké Karlovice, neboť jim ve výhledu bránila překážka v podobě zvedajícího se terénu, a dále označil za nepravděpodobné, že by měli policisté vozidlo žalobce po celou dobu na dohled, neboť pokud ve velmi vysoké rychlosti předjelo cca 5 vozidel a policisté museli z nulové rychlosti, aby toto vozidlo dohnali, mohlo předmětné vozidlo snadno odbočit a mohlo také dojít k záměně vozidla skutečného přestupce s vozidlem stejného či obdobného typu a barvy.

34. Na tato tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl:

35. „S odkazem na vše výše uvedené se odvolací orgán musí vyjádřit také k další námitce obviněného, tedy že policisté nemohli z ul. Úzká jeho údajné předjíždění vidět, neboť jim v tom bránila překážka- terén dané pozemní komunikace. Ani tato námitka obviněného není důvodná a nemá opět žádný rozumný základ. To, že místní komunikace vede mírně do kopce, skutečně nevytváří výhledovou překážku, která by znemožňovala výhled na vozidla jedoucí po této pozemní komunikaci. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nemohla by vozidla z ul. Úzká na hlavní pozemní komunikaci ul. Vsetínská vůbec vjíždět, neboť by se řidiči nemohli přesvědčit, zda po hlavní pozemní komunikaci nejede vozidlo s přednostním právem jízdy, což je samozřejmě nemyslitelné. Ostatně skutečnost, že policistům „terén dané komunikace“ ve výhledu nijak nebránil a bránit ani nemohl, je velmi dobře doložena na fotografiích, které policisté na místě pořídili. Z těchto fotografií je totiž mimo jiné velmi dobře patrné, že policisté, kteří stáli na hraně předmětné křižovatky, kde dávali přednost vozidlům jedoucí po hlavní pozemní komunikaci, stáli prakticky u přechodu pro chodce a měli také výhled i na dostatečně dlouhý úsek pozemní komunikace nacházející se před tímto přechodem. Námitka obviněného je tak zcela nedůvodná, odvolací orgán tak nemá žádný důvod pro to, aby na místě prováděl rekonstrukci či snad obhledání místa.

Nepochopitelná je pak pro odvolací orgán námitka obviněného, že pochybuje, že policisté měli jeho vozidlo po celou dobu v dohledu, kdy mohlo dle jeho názoru dojít k záměně vozidel, aniž by si toho policisté všimli. Tato námitka je totiž v rozporu nejen se všemi provedenými svědeckými výpověďmi (záměnu vozidla vyloučili jak policisté, tak také svědkyně Š.), ale také v rozporu s verzí obviněného, který v průběhu celého řízení ani v odvolání nepopíral, že by nebyl řidičem vozidla, který v daný den na dané pozemní komunikaci předjížděl svědkyni Š..“

36. Dle žalobce žalovaný jím vznesené námitce neporozuměl. Žalobce totiž v odvolání netvrdil, že by došlo k záměně vozidel, nýbrž poukazoval na skutečnosti, z nichž bylo možné rovněž seznat, že policisté nevypovídali pravdivě a učinit tak závěr o nevěrohodnosti jejich výpovědí.

37. Krajský soud uvádí, že žalovaný reagoval na vznesené námitky přiléhavě. Žalovaný dobře porozuměl obsahu těchto námitek, jakožto námitek směřujících vůči věrohodnosti výpovědí policistů, přičemž se vypořádal s tvrzeními, o něž žalobce opíral svůj závěr, že policisté museli nutně lhát. Žalovaný poukazem na výsledky dokazování, zejména ve spise

se nacházející fotografie, vyvrátil, že by se terénní nerovnost měla bránit policistům sledovat situaci na dané křižovatce, tj. žalobcův předjížděcí manévr. Dále pak žalovaný reagoval na žalobcem konstruovanou hypotetickou možnost záměny vozidel tak, že tuto možnost výslovně vyloučili nejen vyslechnutí policisté, ale také svědkyně Š. a ostatně i sám žalobce potvrdzoval, že svědkyni Š. předjížděl. Žalovaný tedy vypořádal námitky řádně a vyvrácením jejich důvodnosti současně zdůvodnil, že o věrohodnosti výpovědi policistů žádné odůvodněné pochybnosti nepanovaly.

Nevedení společného řízení

38. Jako součást námitek vůči hodnocení důkazů správními orgány žalobce v žalobě uvedl, že se žalovaný nelogicky vypořádal s požadavkem žalobce spojit řízení o předmětném přestupku s řízením o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti (50 km/h), neboť považoval-li žalovaný výpověď svědkyně Š. za věrohodnou, měla být rovněž dostatečným podkladem k zahájení řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, neboť svědkyně uvedla, že sama jela rychlostí 60 km/h.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *Ani poslední námitce obviněného nemůže odvolací orgán vyhovět. Pokud správní orgán nevedl společné řízení, ve kterém neprojednával i údajný přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, pak rozhodně nepochybil, neboť v tomto případě nebyl dán žádný důvod ani pro zahájení řízení o tomto údajném přestupku obviněného. Odvolací orgán připomíná, že rychlost jedoucího vozidla rozhodně nepatří mezi skutečnosti vnímatelné pouhým zrakem. Jinými slovy, není v moci žádného člověka, aby pouhým pohledem poznal, jakou rychlostí jede sledované vozidlo, proto svědecká výpověď svědkyně Š. ani zasahujících policistů nejsou dostatečným důkazem pro vyslovení byť jen podezření, že obviněný při jízdě obcí Karolinka nedodržel nejvyšší povolenou rychlost. Na tomto místě je zcela na místě aplikovat zásadu in dubio pro reo.*
40. Žalobce v žalobě argumentaci žalovaného označuje za nelogickou, neboť ji zkresluje. Žalovaný nehodnotil výpověď svědkyně Š. jako nevěrohodnou, toliko svou úvahou naznačil, že zahájení řízení o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti se nejvíce jeví jako racionální v případě, kdy o rychlosti vozidla žalobce neexistuje exaktní důkaz v podobě záznamu z měřicího zařízení, jehož by se bezpochyby žalobce dovolával. Rychlostí jízdy vozidel se tudíž správní orgán pro nedostatek podkladů nezabýval. Nadto je třeba připomenout, že se jednalo o námitku vznesenou teprve v odvolacím řízení, přičemž odvolací správní orgán nedisponuje oprávněním zahájit řízení ve věci přestupku.
41. Nezahájení řízení o dalším možném přestupku žalobce, jehož se mohl dopustit v souběhu s řešeným přestupkem, a nevedení společného řízení o takových přestupcích, rozhodně není skutečností, která by mohla žalobce jakkoli zkrátit na jeho právech v posuzovaném řízení.

Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně

42. Námitku žalobce, že žalovaný nezmínil, podle jakých ustanovení postupoval při změně výroku rozhodnutí MěÚ, vyvrací výrok I. rozhodnutí žalovaného, v němž je uvedeno „V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 11. 2015, č. j. MUVS 5860/2015/OSA/Vr/23, mění následovně:...”
43. Po procesní stránce postupoval žalovaný správně.

44. Podle § 90 odst. 1 s. ř. *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné:*
a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví,
b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; (...).
45. Odvolací řízení podle správního řádu stojí na apelačním principu, který umožňuje na rozdíl od principu kasačního odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout o věci samé v případech, že shledal pochybení na straně správního orgánu prvního stupně. Žalobci lze přisvědčit, že změna rozhodnutí není možná, pokud by změnou rozhodnutí některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Toto omezení zabraňuje tzv. překvapivým rozhodnutím, pokud by např. odvolací správní orgán rozšířil sankční řízení na další skutkové podstaty správních deliktů, neboť proti „přidaným“ skutkovým podstatám správních deliktů by již účastník neměl možnost podat odvolání, což je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 439 - 400).
46. V posuzované věci se však o překvapivost rozhodnutí popsaného druhu nejednalo. Žalovaný tolíko doplnil chybějící obsahovou náležitost výroku rozhodnutí, a to údaj o formě zavinění, přičemž o subjektivní stránce přestupku pojednal již předtím MěÚ v odůvodnění svého rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žalovaný převzal závěr MěÚ o tom, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti, nedošlo k žádné věcné změně, která by mohla být pro žalobce jakkoli překvapivá. Proti závěru o zaviněném jednání mohl žalobce brojit již v odvolání proti rozhodnutí MěÚ. K újmě v podobě ztráty možnosti odvolat se tedy v posuzované věci nedošlo.

Utajený důkaz

47. Žalobní bod, v němž žalobce dovozuje existenci utajeného důkazu v podobě videozáznamu, z něhož sice správní orgány vycházely, avšak neučinily jej součástí spisu, čímž porušily právo žalobce na obhajobu, je lichý. Jediná zmínka o videozáznamu je obsažena na str. 5 rozhodnutí MěÚ, a to v odstavci, v němž MěÚ citoval právní úpravu dokazování uvedenou v § 51 odst. 1 správního řádu, a dále uvedl, že provedl důkaz svědeckými výpověďmi svědků a videozáznamem. Jednalo se tedy o obecné vymezení právního rámce důkazních prostředků s uvedením dvou druhů důkazů, které měly být v řízení provedeny.
48. Jelikož z obsahu správního spisu je zjevné, že žádný videozáznam ve věci nebyl policisty pořízen, obsah videonahrávky nebyl, na rozdíl od obsahu výpovědi svědků, v rozhodnutí MěÚ reprodukován a ani jinak jím nebylo argumentováno, akceptuje krajský soud logické vysvětlení žalovaného, že se jedná o omyl, k němuž zřetelně došlo překopírováním tohoto obecného úvodního odstavce k pasáži o hodnocení důkazů z jiného rozhodnutí správního orgánu. K porušení práva žalobce na obhajobu zřetelně nedošlo, neboť správní orgány při zjišťování skutkového stavu nevycházely z jiných podkladů, než těch, které jsou součástí správního spisu.

Zavinění

49. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti.
50. Povinnost uvádět formu zavinění ve výroku rozhodnutí byla do § 77 zákona o přestupcích včleněna zákonem č. 204/2015 Sb. S ohledem na účinnost zákona č. 204/2015 Sb. (od 1. 10. 2015) bylo v posuzované věci již povinností MěÚ ve výroku rozhodnutí o vině uvést, v jaké formě zavinění byl přestupek žalobcem spáchán, což však MěÚ neučinil. Žalovaný proto přistoupil k nápravě této vady a změnou výroku rozhodnutí chybějící údaj o formě zavinění doplnil tak, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti.
51. Od výtky absence výslovného rozlišení, zda se žalobce dopustil přestupku v nedbalosti vědomé či nevědomé, žalobce při jednání soudu upustil s ohledem na judikaturní vývoj. Krajský soud proto jen potvrzuje, že by byla tato námitka vyhodnocena jako nedůvodná zejména s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016–37, který dovodil, že z právní úpravy nelze dovodit povinnost rozlišovat ve výroku rozhodnutí o přestupku mezi vědomou a nevědomou nedbalostí. Dle názoru Nejvyššího správního soudu plně postačí, promítne-li se posouzení míry zavinění do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.
52. Z obsahu rozhodnutí MěÚ vyplývá, že se správní orgán otázkou míry zavinění žalobce zabýval, jakožto okolností významnou pro rozhodování o výši sankce. Na str. 7 rozhodnutí uvedl: „*Pokud se týká okolností přestupku a míry zavinění, je správní orgán je toho názoru, že se obviněný dopustil přestupku z nedbalosti, neboť zákaz předjíždění na přechodu pro chodce či v těsné blízkosti před přechodem pro chodce je všeobecně znám a toto nedodržení zákazu je dle zákona sankcionováno, tak jako v tomto konkrétním případě, kdy obviněný je držitelem řidičského oprávnění a povinností účastníka silničního provozu je dodržovat právní předpisy, tak aby nedocházelo k protiprávnímu jednání.*“
53. MěÚ tedy sice explicitně nevyjádřil, zda hodnotí druh nedbalostního zavinění jako nedbalost vědomou nebo nevědomou, nicméně z obsahu citované úvahy je zjevné, že klade žalobci za vinu spáchání přestupku v nedbalosti nevědomé, neboť MěÚ neargumentuje zřejmou vědomostí žalobce, nýbrž tím, že jím porušené pravidlo silničního provozu, tj. zákaz předjíždění na přechodu pro chodce, je všeobecně známé a že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, proto jej váže speciální povinnost dodržovat při jízdě pravidla silničního provozu. Jinými slovy MěÚ uvádí, co žalobce s ohledem na své poměry vědět mohl a měl, nikoli tím, co dozajista věděl.
54. Krajský soud považuje odůvodnění rozhodnutí MěÚ v této části za přezkoumatelné a dostatečné, neboť je třeba poukázat i na skutečnost, že byl žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně zcela pasivní, nevznášel žádné námitky, tudíž rozsah, v jakém se MěÚ věnoval otázce subjektivní stránky přestupku je zcela adekvátní. Správnímu orgánu I. stupně tudíž nelze vytýkat, že se otázce míry zavinění nevěnoval podrobněji a rozsáhle neargumentoval o tom, že zavinění pokrývá všechny znaky objektivní stránky skutkové podstaty daného přestupku. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí další úvahy o míře zavinění nerozváděl, neboť vůči zdůvodnění zavinění nesměřovala žádná odvolací námitka. Žalovaný toliko změnou výroku rozhodnutí MěÚ doplnil slova „z nedbalosti“ do textu tohoto výroku a v odůvodnění uvedl, proč tak činí.

55. Krajský soud uvádí, že žalobce je řidičem s platným řidičským oprávněním, tj. osobou řádně proškolenou ve znalostech pravidel silničního provozu, mj. i znalostech dopravního značení a pravidel pro předjíždění, vymezených v § 17 zákona o silničním provozu. Z obsahu spisu (fotodokumentace) dále vyplývá, že předmětný přechod pro chodce byl zřetelně značen vodorovnou i svislou značkou. Žalobce byl jako účastník silničního provozu povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými zákonem o silničním provozu a řídit se dopravními značkami [§ 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu], a dále byl povinen jako řidič vozidla věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích [§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu]. Z uvedeného vyplývá, že zavinění žalobce v podobě nevědomé nedbalosti pokrývá i znak objektivní stránky přestupku v podobě existence přechodu pro chodce v daném místě, neboť žalobce jako řidič měl při řízení sledovat dopravní značení, a následně respektovat pravidla s výskytem tohoto značení spojená, tj. zákaz předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním. Z obsahu správního spisu naopak nevyplývá žádná skutečnost, z níž by bylo možné usoudit, že žalobci cokoli bránilo ve splnění uvedených zákonných povinností.
56. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že absence hlubších úvah o formě zavinění nemohla žalobce žádným způsobem poškodit, neboť správní orgán I. stupně dovedl nejmírnější formu zavinění, tj. nedbalost nevědomou, a uložil žalobci sankci na spodní hranici.

Neuvedení bodového postihu ve výroku

57. Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2016–69. Tento rozsudek odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014–55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „k trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1, věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
58. Uvedenou judikaturu nepovažuje krajský soud za přílehlavou, neboť se vztahuje výhradně k otázce retroaktivity právních norem a trestání jednání podle normy, která je v průběhu času nejpriznivější. Uváděná judikatura nerozšiřuje výčet sankcí uvedených v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. V souladu se zásadou nulla poena sine lege nemohou správní orgány a ani soudy rozšiřovat výčet sankcí uváděných v příslušných zákonech. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu retroaktivity neznamena, že by bodový záznam byl trestem jako takovým a musel by být obsažen ve výroku rozhodnutí o přestupku v souladu s § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán příslušný k projednání přestupku nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným. Záznam bodů probíhá ex post, tj. až po nabytí právní moci rozhodnutí o předmětném přestupku, konkrétně až poté, co orgán, který sankci za přestupek pravomocně uložil, doručí toto rozhodnutí obecnímu úřadu [§ 123b odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] (v podrobnostech viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, č. j. 78 A 12/2016–30).

59. K této otázce se ostatně již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016–39, pod bodem 20 takto: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy (...)*“. Krajský soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje.

Zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu

60. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích lze zákaz činnosti uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní.
61. Ze znění dotčeného ustanovení nelze podle názoru soudu dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Samozřejmě je možné, aby správní orgán uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel jen pro některou skupinu motorových vozidel, tak jak se to stalo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009–76, kde však podstata jednání přestupce souvisela výlučně s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“ (řidič nepředložil při silniční kontrole platný doklad o profesní způsobilosti řidiče), tudíž shledal soud důvodným, aby za činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku, byla považována právě činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“. Opačný závěr, tj. nemožnost uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, však Nejvyšší správní soud nedovodil a nedovozuje jej ani krajský soud.
62. Protiprávní jednání žalobce v posuzované věci spočívalo v předjíždění jiného motorového vozidla na přechodu pro chodce, tudíž není dle krajského soudu dán logický důvod omezovat rozsah zákazu činnosti pouze na řidičské oprávnění skupiny B, neboť stejně závadné by bylo uskutečnění popsaného jednání i v případě, kdyby se jej žalobce dopustil při řízení jakéhokoli jiného motorového vozidla, k jehož řízení je vyžadováno řidičské oprávnění jiné skupiny.

Materiální stránka přestupku

63. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zastává názor, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45 Nejvyšší správní soud uvedl: „... může, na rozdíl od trestného činu, být přestupkem i takové jednání, které ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné, a současně, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, naplňuje v běžně se vyskytujících případech současně i materiální znak přestupku. Výjimkou jsou pouze případy, kdy se k okolnostem jednání naplňujícím formální znaky přestupku přidruží další významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují“ (srov. i rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012–23, popř. 6 As 132/2017–16 ze dne

11. 10. 2017). V posuzované věci neshledal krajský soud důvod se od konstantní judikatury odchýlit a žalobce neuvádí, jak měl být tento „názorový diskurs“ překonán.

64. V posuzované věci je třeba uvést, že ačkoli žalobce neuváděl ve správním řízení žádné okolnosti vyžadující, aby se správní orgány vypořádaly s naplněním materiální stránky předmětného přestupku (a nečiní tak ani v žalobě), správní orgány se závažností přestupku zabývaly. Úvahy MěÚ o otázce závažnosti přestupku žalobce sám v bodě 119 ocitoval, žalovaný pak doplnil vlastní úvahy o objektu předmětného přestupku a jeho typové závažnosti při přezkumu uložené sankce. Žalobce netvrdil a netvrdí, že ve skutkových okolnostech případu lze shledat důvody, proč by mělo být jeho jednání naplňující objektivní stránku skutkové podstaty předmětného přestupku hodnoceno jako beztrestné.
65. Jelikož ani krajský soud žádné skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly nutnost podrobnějšího zdůvodňování naplnění materiální stránky přestupku, v posuzované věci nezjistil, je žalobní bod nedůvodný.

Vada výroku

66. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí především obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ve výroku rozhodnutí o přestupku je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Delikt ní jednání proto musí být ve výroku specifikováno tak, aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a nemohlo tak dojít k nepřipustnému dvojímu postihu. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73, nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007–479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015–42).
67. V posuzované věci shledal krajský soud vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí MěÚ zcela dostatečným a nevzbuzujícím pochybnosti o tom, kde mělo ke spáchání přestupku dojít. Specifikace místa spáchání přestupku údajem o číslu silnice, názvu obce, směru jízdy a uvedením místního názvu („v místě Na Ingstavu“) společně s přesným časem delikt ního jednání určeným na minuty a způsobem spáchání přestupku, jsou údaje, které konkretizují skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Krajský soud tedy neshledal existenci žádné okolnosti, která by byla způsobilá vyvolat důvodné obavy z možného budoucího porušení zásady ne bis in idem.
68. Žalobcem namítanou vadou výrok rozhodnutí MěÚ netrpí, neboť MěÚ ve výroku rozhodnutí neuvedl, že by se vozidlo žalobce nacházelo v okamžiku spáchání přestupku na ulici Na Ingstavu, nýbrž, že místem spáchání přestupku byla silnice č. II/487 a údajem „v místě na Ingstavu“ toliko konkretizoval úsek silnice č. II/487, kde k přestupku došlo.
69. Jelikož žalobce v žalobě tvrdí, že vymezené místo spáchání přestupku nebylo místem, kde ve skutečnosti předjížděl vozidla, je zřejmé, že žalobce ve skutečnosti nemá pochyb o tom, jak MěÚ místo spáchání přestupku vymezil a jaké skutečnosti jsou mu kladeny za vinu.

Neprovedení dokazování

70. Důvodnost námitky neprovedení jiných důkazů než výsledku svědků je vyvrácena protokolem o jednání ze dne 22. 9. 2015, které je součástí předloženého správního spisu

MěÚ jako listina č. l. 44. Z obsahu tohoto protokolu vyplývá, že MěÚ dokazování listinnými důkazy provedl.

71. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
72. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. prosince 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně